

Arrest

nr. 228 205 van 29 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. AVALOS DE VIRON
Dageraadstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 27 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 23 december 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat S. AVALOS DE VIRON verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Voorafgaandelijk wordt erop gewezen dat de beslissingen die door de verwerende partij werden genomen maar later werden ingetrokken niet vermeld worden omdat ze worden geacht nooit te hebben bestaan. Evenmin wordt melding gemaakt van de verschillende arresten die werden gevelde in de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid, nu elk van deze procedures al haar beslag ten gronde heeft gehad.

1.1. Op 6 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd afgewezen bij beslissing van 8 november 2011. Op 28 augustus 2018, bij arrest nr. 208 295, vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2. Op 3 januari 2012, diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd bij beslissing van 15 maart 2012 onontvankelijk bevonden.

1.3. Op 18 juni 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 maart 2014 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 222 038 van 28 mei 2019.

1.4. Op 27 augustus 2014 diende verzoeker een derde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 15 april 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 175 902. Bij arrest nr. 222 039 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.5. Op 11 augustus 2015 diende verzoeker een vierde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 18 augustus 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 178 540. Bij arrest nr. 222 041 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.6. Op 23 september 2015 diende verzoeker een vijfde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 oktober 2015 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 180 998. Bij arrest nr. 222 037 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

1.7. Op 25 maart 2016 diende verzoeker een zesde aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 juli 2016 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 195 133. Bij arrest nr. 222 043 van 28 mei 2019 stelt de Raad de afstand van het beroep vast in zoverre het is gericht tegen de beslissing houdende het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, en wordt het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verworpen omdat het op 12 oktober 2016 werd ingetrokken.

1.8. Op 29 september 2016 diende verzoeker een zevende aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 april 2017 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk en leverde zij een bevel om het grondgebied te verlaten af in hoofde van verzoeker. Het beroep tegen deze beslissingen is bij de Raad gekend onder het nr. 205 502, en werd verworpen bij arrest nr. 222 032 van 28 mei 2019.

1.9. Op 23 december 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatsecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.
voornaam: S. Y. C.
geboortedatum: 27.08.1981
geboorteplaats: C.
nationaliteit: Benin

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 29.10.2012, en 12.04.2017 dat hem betekend werden in dezelfde periode. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende een aanvraag art 9 bis in op 18/05/2011 dewelke werd afgesloten op 08.11.2011 en betekend op 15/11/2011.

Betrokkene diende meerdere aanvragen art 9 ter in, waarvan de laatste werd afgesloten op 12.04.2017 en betekend op 10/05/2017.

Een tweede asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 25.11.2010 en werd bij beslissing van 24.11.2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 12/12/2011.

in zijn administratief dossier is er geen enkele aanwijzing waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene familie heeft in België.

Hierdoor kan geconcludeerd worden dat bij een terugkeer naar het land van herkomst er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

*Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.
Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan eerdere bevelen die hem werden opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.*

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 29.10.2012, en 12.04.2017 dat hem betekend werden in dezelfde periode. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende een aanvraag art 9 bis in op 18/05/2011 dewelke werd afgesloten op 08.11.2011 en betekend op 15/11/2011.

Betrokkene diende meerdere aanvragen art 9 ter in, waarvan de laatste werd afgesloten op 12.04.2017 en betekend op 10/05/2017.

Een tweede asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 25.11.2010 en werd bij beslissing van 24.11.2011 niet in overweging genomen. Een bijlage 13 quinquies werd hem betekend op 12/12/2011.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van-artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten tussen 29.10.2012, en 12.04.2017 dat hem betekend werden in dezelfde periode. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten,

niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid

Daargelaten de vraag of verzoeker thans nog wordt vastgehouden, moet erop worden gewezen dat in de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, is ze onontvankelijk, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving immers enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 5, 13 en 14, §1, b) van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven

(hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 19, §2 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- het proportionaliteitsbeginsel, van de rechten van verdediging en in het bijzonder het recht om te worden gehoord en van een gebrek in de motivering. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook een manifeste beoordelingsfout en voert daarmee een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Artikel 19, 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt, naar analogie dat *“niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, en luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Daarbij moet worden benadrukt dat voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling de Raad zich moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3.3. Verzoeker stelt vooreerst dat een bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* niet mocht worden genomen omdat het strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst op de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 29 september 2016 had ingediend en naar het daarin aangehaalde ziektebeeld, naar het feit dat hij werd gehospitaliseerd van 16 september 2016 tot 17 oktober 2016 en van 18 november

2016 tot 18 januari 2017, dat hij in het kader van zijn aanvraag verschillende medische attesten bijvoegde die deze langdurige opnames bevestigen en die alarmerende conclusies van zijn psychiaters en sociale begeleiders weergeven.

In de mate dat verzoeker zijn grieven richt tegen de beslissing van 12 april 2017 waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 29 september 2016 onontvankelijk werd bevonden, en verwijst naar de argumenten die hij had aangevoerd in het beroep tegen die beslissing, kan worden volstaan met de vaststelling dat dit beroep door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 222 032 van 28 mei 2019. De Raad heeft thans niet de bevoegdheid om deze beslissing opnieuw aan een wettigheidstoets te onderwerpen. In dit arrest werd evenzeer vastgesteld dat verzoeker geen schending aannemelijk had gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Daartoe werd in overweging genomen dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen had geoordeeld dat bepaalde elementen reeds in eerdere aanvragen werden ingeroepen, maar ook toepassing had gemaakt van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, stellende dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Verzoeker kan dus bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij betoogt dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM en artikel 19, 2 van het Handvest schendt omdat er geen rigoreus onderzoek zou hebben plaatsgevonden van zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog een attest van 26 december 2017 van Dr. B, psychiater, waarin die stelt : *“Monsieur A.S.[...] bénéficie des soins de santé au sein de la G. et ce de manière régulière. Son état de santé mentale ne lui permet pas d'effectuer un voyage car l'arrêt de tout traitement entrainera de grave conséquence sur sa santé »*. Dit zeer algemeen gestelde attest is niet van aard te doen aannemen dat het erin gestelde niet gedekt zou zijn door het onderzoek dat heeft plaatsgevonden in het kader van de aanvraag die heeft geleid tot de beslissing van 12 april 2017, of dat dit onderzoek niet volstond in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wat verzoekers actuele gezondheidstoestand betreft.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat in de thans bestreden beslissing zijn aandoeningen niet worden benoemd, en de verwerende partij zich vergenoegt met een verwijzing naar de aanvragen op grond van artikel 9ter waarvan de laatste op 12 april 2017 werd afgesloten, toont hij niet aan dat deze motivering in de gestelde omstandigheden niet afdoende zou zijn. Verzoeker kan uit deze motivering opmaken dat rekening werd gehouden met zijn aanvragen en de resultaten daarvan, en hij maakt niet aannemelijk in welke zin dat niet zou volstaan.

Nauw daarbij aansluitend toont verzoeker niet aan welk belang hij zou hebben bij de door hem opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en zijn grief dat de overwegingen aangaande zijn gezondheidstoestand niet in de thans bestreden beslissing werden opgenomen. Verzoeker werd immers in kennis gesteld van de beslissingen waarin de verwerende partij zich over zijn gezondheidstoestand had uitgesproken en is in staat gebleken zich tegen deze beslissingen – en bij uitstek tegen de laatste beslissing, die dateert van 12 april 2017- in rechte te verdedigen, getuige daarvan de verschillende beroepen die hij had ingesteld. In de mate dat verzoeker erop alludeert dat de redenen voor het afwijzen van de verblijfsaanvraag niet verantwoord zijn dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, moet erop worden gewezen dat verzoeker niet betwist dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, zodat wel degelijk toepassing kon worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, temeer nu hij verder niet aannemelijk maakt dat er, buiten zijn gezondheidstoestand, nog andere elementen zijn, zoals opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zouden staan. Het is weliswaar zo dat zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, door de onder punt 1.1 vermelde vernietiging, opnieuw is opengevallen, maar deze aanvraag op zich heeft geen schorsende werking en verzoeker brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou moeten blijken dat en op welke wijze de aanvraag zelf of de daarin aangehaalde elementen de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing in de weg staat.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht in het licht van deze bepaling zijn niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen terwijl verschillende beroepen tegen beslissingen betreffende zijn aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin hij onder meer de schending van artikel 3 van het EVRM had ingeroepen, nog hangende waren. Echter,

zoals reeds bij de feitenuiteenzetting is gebleken, hebben deze beroepen inmiddels hun beslag gekregen en toont verzoeker niet aan welk belang hij nog zou kunnen hebben bij deze grief. Verzoeker werd niet gedwongen verwijderd alvorens al deze beroepen definitief door de Raad werden beoordeeld; integendeel, hij heeft gebruik gemaakt van de wettelijk voorziene mogelijkheid om vorderingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen met het oog op een versnelde activering van de hangende beroepen, waarop de Raad de tenuitvoerlegging van de beslissingen betreffende zijn aanvragen bij uiterst dringende noodzakelijkheid schorste (arresten 197 398 en 197 400 tot en met 197 404 van 30 december 2018); daarop werd ook de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst bij arrest nr. 197 409 van 2 januari 2018. Verzoeker toont dus niet aan dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel of doeltreffende voorziening in rechte heeft gehad conform respectievelijk artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 van de Terugkeerrichtlijn.

Wat, tenslotte, het door verzoeker geschonden geachte hoorrecht betreft, als algemeen Unierechtelijk beginsel, moet verzoeker, opdat hij een belang zou hebben bij zijn grief, aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht hij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad benadrukt in casu dat verzoeker in het kader van zijn verschillende aanvragen om machtiging tot verblijf de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige wijze en daadwerkelijk voor zijn belangen op te komen, en meer in het bijzonder in het licht van zijn gezondheidstoestand. Verzoeker toont niet aan waarom dit in casu niet zou volstaan, temeer nu blijkt dat de verwerende partij in het besluitvormingsproces oog heeft gehad voor de aanspraken die verzoeker meende te kunnen maken omwille van zijn gezondheidstoestand middels een verwijzing naar zijn aanvragen en verzoeker verder geen enkel ander concreet element aanhaalt dat erop zou kunnen wijzen dat hij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Alleen al om die redenen kan verzoeker zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

Tot slot moet erop worden gewezen dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van artikel 14, §1, b) van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, maar niet uiteenzet hoe deze bepalingen in casu met de voeten werden getreden, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

3.4. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Het enig middel moet in zijn geheel worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De bij arrest nr. 197 409 van 2 januari 2018 bevolen schorsing wordt opgeheven.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS